

שם
צ"ע
הסי
ט"ו
פרי
דבר
לג
וצי
יש
מע
ש
בו
ע"י

גם אכילת מרור בכלל זה.
מלי המרור; ועי' דברי יצ"ל א"ח סי' רי אות
ה, ופי' המפתח לעיל ד"ה מדלא כתב אבל מרור.

אם הוסב הרי זה משובח ואם לאו אינו צריך.

משמע שהוא רק מצוה מן המובחר
אבל אינו מחוייב בזה אפי' לכתחלה
(דלא כהרמ"א סי' תעב סוף סי"ו).
פרי"ו סי' תעב סוף סי"ו; פתח"ש סם משכ"ו
סי"ו; פתח"ש סם סי"ו; ועי' תמיד משה סם
סי"ו, ופי' המפתח לעיל ה"ו ד"ה משמע בכלל
הסעודה, ובסמך.

צ"ע בדגמי' (פסחים קח). משמע דרק
במשע שני משכב כותב בהסיכה, אבל
השאר צריכים להסב כל הסעודה,
ורשומים לזה.

ע"י סי' תעב סי"ו; ופי' תמיד משה סם סי"ו; כן
פרטת התקן.

ואם לאו אינו צריך.

ביאור כונתו.
לחת לעקב (קמח"ק) פסחים קח. ד"ה רמב"ם,
וד"ה טעם אחר; הגרש"א אויערבך ה"ג.

רכינו מנוח

ד"ה אשה: לפי שהיא טרודה בהיומן המאכל וכו'.

צ"ע דא"כ אמאי אמרינן (קח). אשה
אצל בעלה א"צ הסיכה, הרי לטעם זה
גם אם אינה אצל בעלה א"צ.
בית מנשה (נפ' המנוחה).

שם: שיש לה עבדים ושפחות.
כתב כן.
חי מהר"ק.

ד"ה ושמש: אטו משום דעבד הוא מפקיעין ליה מן המצות.
צ"ע דתקשי כן גם לגבי אשה.
בית מנשה (נפ' המנוחה).

ד"ה אלא אם כן: דהא קו"ל (קידושין לב.) הריב שמחל על כבודו כבודו מחול.
צ"ע דא"כ מאי מקשה בגמ' (קח).
נימא דאיררי שנתן לו רשות.
בית מנשה (נפ' המנוחה).

כסף משנה

ד"ה ואימתי: כיון דלאו מילתא דשיחא היא עבדין לרואה דמילתא לפיין אם שחה בלי הסיכה יצא.
פי' קוין (נפ' סי' הלכות).

שם: והר"ן כתב וכו'.
מרי' בדבריו (עמ"ל).
פ' ידיו: מקדלו קדש (אטלעפ"ה; נז"כ); פ'
הלמה ח"ל; ישימי' א"ח סי' תעב סי"ק
בית הלוי ח"א סי' א' אות ט' ועי' מרדכי סלג
ה"ל פסק (תוספאה) סלגה ד.

עוד ביאור אמאי אולין לתומרא.
ס"ת בית יצחק אטלעפ"ה ח"א סי' יא אות ג'
ומנחה.

ד"ה כתב ה"ר מנוח: לפי שהקו צ"ע כקנה ארון וכו'.

מרי' בדבריו.
קוין פסק (קלוגר) סי' תעב סי"ו (תקס"ו)
ד"ה פתח: ערוך השולחן סם סי"ו.

משמע דפ"ל כדכ"י; ועי' פתח"ש סי' תעב א"ח
סי' א' ועי' מקו"ל.

לא הוזכר דין הסיכה גבי אכילת פסח.
פרי מגדים ה"ל; ועי' שאלת תחבול לזי ח"ד
סי' כ (נז"כ) שאף שהרמב"ם לא הוזכר קוין
פסח פשוט שחייב בהסיכה; ועי' בסמך.

דעתו דא"צ הסיכה באכילת הפסח
דעיקר דין הסיכה נאמר בשעת
הסעודה.

לחת לעקב (קמח"ק) פסחים קח. ד"ה רמב"ם;
ועי' שני הקטע השלם ה"ל פסח סי' רית,
ומהר"ל בנתיבות ה' פרק כג (המדרות משכ"ד
דפוס), וז"ל סי' תעב סי"ו; וקוין העדה פסחים סי'
ומחל"ס סם סי"ו; וקוין העדה פסחים סי'
ה"ל (קח); ד"ה אחר כותב, ומחל"ס יעקב יוסע
ח"י מלכות (נז"כ) שכתב דכ"י הסיכה.

מדלא כתב אבל מרור אינו אוכלו
בהסיכה משמע שאם רוצה לאכלו
בהסיכה רשאי.
כ"י א"ח סי' תעב ד"ה כתב אחר; ועי' בסמך,
ולקמן ד"ה גם אכילת מרור בכלל זה.

ערוך לאכול המרור בלי הסיכה.
פרי חדש סם סי"א; נז"כ סם סי"א; יד אהרן סם
נז"כ.

מרי' בדין הסיכה בשעת אמירת
ההגדה.

מאיר פסחים קח. חק יעקב סי' תעב אות לה
מחל"ס; ומנח"מ סם סי"ק ע"ל; לקו"י סופר
ח"א ח' סיפור יצ"ל מנח"מ סם א"ל (קלוגר); ול'
מנח"מ; ואמרי דוד (שלב"מ) ח' כל (יע"ג) נכחה
מלוא אות ב' הגרש"ם מנח"מ יד יולר (קלוגר)
ד"ה מנח"מ נז"כ אלוהי; הגרש"ם תוספות
נתימן סם; משמע יעקב א"ח סי' יא אות ט' ועי'
מנח"מ סי' תעב סי"ק כת.

ושאר אכילתו ושתייתו אם הוסב הרי זה משובח.
מקור דבריו.
קרי' מנח'.

לפי שהסיכה מראה עצמו כאילו יצא
עתה ממצרים שזה ענין הסיפור, וכל
המרבא בסיפור הר"ן משובח.

מחל"ס התקן הגרש"ם ד"ה הלכה הוה; ועי' סי'
המפתח לעיל ה"ו ד"ה הוא בכלל.

משום דאם אבל יותר מכזית מצה, הכל
נחשב אכילת מצה של מצוה, אבל צ"ע
במש"כ ושתייתו.

משמע יעקב א"ח סי' ט' אות א' (מרי' ד"ה
והלא ע"ד; מקדלו קדש פסח ח"א סי' לא
נז"כ; קדש סוף הערה 8 (נפ' קטו); ועי' סי'
המפתח לעיל סי' ה"א ד"ה חקיים מלח.

דדין הסיכה הוא משום הסעודה.
לחת לעקב (קמח"ק) פסחים לו. סוד"ה ויש
ליכס (נפ' ח"א); ועי' פתח"ש קח. ד"ה טעם אחר.

מבואר דהסיכה הוא דין בפני"ע ולא
מדיני המצוה של מצה וד' כוסות, דלא
כתוס' והרא"ש.

חי מנח"מ ר"י הלוי, חי הגר"ם עה"ס סי' לה
(נפ' ח"א פסחים קח). מהר"ל; ועי' הגרש"ם
מנח"מ לו ע"ה קדו; ועי' מקדלו קדש פסח ח"א
סי' לא ע"ה קדו, וסוד"ה קדש הערה 8; ועי' סי'
המפתח לעיל ה"ו ד"ה ביאור דין הסיכה; ולקמן
ה"ט ד"ה משמע דנחמין.

מרי' בדבריו הגר"ן.
הגרש"ם אויערבך נתימן קווערס המעדים פסח
ע"ה קמח"ק.

אם יש חיוב ליתן לעני כרי שיצא ג"כ
ידי חירות (עי' לקמן ה"ט).
משמע יעקב א"ח סי' עד אות ד.

רכינו מנוח

ד"ה ארבע כוסות: ורב נטרונאי כתב דחייב מלקות מדרכנן מי שלא שחה אותן.

מרי' בכפיה על המצוות במצוות
דרכנן.
בית מנשה (נפ' המנוחה).

שם: י"ל משום דלא מברכין אלא על דבר שאין בו הפסק.
י"ל דמה"ט אין מברכין על סעודת
פורים.
בית מנשה (נפ' המנוחה).

י"ל דמה"ט אין מברכין על חרוסת.
בית מנשה (נפ' המנוחה) לקמן ה"א; ועי' סי'
המפתח סם נז"כ טעם ד"ה עוד בארורים.

הלכה ח

אפי' עני שבישראל וכו'.
מפרש כפי' ראשון בתוס' פסחים צט
דמ"ו ואפילו עני.
נתימן מהר"א (ח' סי' הלכות).

אשה אינה צריכה הסיכה.
אם יש הוכחה מלשונו לענין אלמנה
וגרושה.
נז"כ יוסף א"ח סי' תעב ס"ג.

ובן אצל אביו.
ה"ה אם הוא גם רבו (וכ"כ החוט'
והרא"ש).
חי מהר"ק.

אבל תלמיד בפני רבו אינו מיסב.
מדלא פירש דדוקא ברבו מובהק כמ"ס
בה"י ת"ת (פ"ה ה"ט), משמע דאירי
אפי' ברבו שאינו מובהק.
סם יוסף; ועי' פסח הל'ק (נפ' ח"א).

משמע דאסור להסב.
עשה"ר סי' תעב סי"ק יט.

הא דהשמיט דין שולאי דגגרי (עי' רכינו מנוח וכס"מ).
בית מנשה; א"כ למנח' ועי' לקמן על הכס"מ
נפ' ח"א.

אלא אם כן נתן לו רבו רשות.
מקורו.
בית יוסף סי' תעב ה'.

לכא' משמע דפסק כרב יוסף, אבל י"ל
דפסק כרבה ואירי בגמ' בנתן לו
רשות.
נז"כ שולח.

והסיבת ימין אינה הסיכה.
צ"ע אמאי לא הוזכר ה"טעם שמה
קרי' קנה לושט, דלפי טעם זה לא די
דליכא מצוה כי אם איסורא נמי איכא.
בית מנשה (נפ' המנוחה).

ואימתי צריכים הסיכה וכו'.
ס"ל דבאפיקומן א"צ הסיכה, ומרי' מ'
בזה.
פרי חדש סי' תעב סוף סי"ו; ופי' תעב סי"א;
עשה"ר סי' תעב אות ג'; א"כ התקן לקמן סי' ח'
ה"ו (קלוגר) נפ' הפרי"ו, ע"י"ס טעם שחובת
מלח יאל ע"י כות לשלח ולא ע"י האפיקומן,
ועי"ס ה"ט (קלוגר) משכ"ד הרמב"ם יאל
הטעם ע"י האפיקומן ומשכ"ד ה"ט הסיכה דלא
כתוס' ועי' המפתח לקמן סי' ה"ה ד"ה



ז